

Naša ovčka.

Spisal *Borisov.*

Ej, kako smo ljubili to ljubko živalco! Ne morem vam tega dopedati! Zjutraj smo jo hodili na vse zgodaj gledat v stajo in zvečer, preden smo legli spat, smo vselej posvetili, če že spi naša ovčka.

Pa je bila tudi živalca taka, da se je na prvi hip morala priljubiti vsakemu človeku. Čisto bele barve je bila — kot sneg, samo na čelcu je imela črno liso, kar ji je posebno pristojalo. Vedno je bila vesela in to svoje veselje je izražala na posebne

načine . . .

Če se je ustavil kak samosrajčnik pred njo in se začel kisto držati, ker ga je lizala po rokah, je dobila ovčka vselej toliko poguma, da je nekolikokrat prav pred njim poskočila. In če je mladi junak začel kričati in teči, tedaj je bil ogenj v strehi . . . Ovčka jo je ubrala za njim in ga začela oponašati: „Me-khe-khe!“

Iz same porednosti se je časih v koga zaletela in ga prevrnila, da se je mladi junak komaj pobral. Seveda je delala ovčka to iz nagajivosti, in nihče ji ni kaj takega zameril. Še oni, ki so časih že ležali pred njo na tleh, so jo imeli radi. Zakaj več zabave si ne morete misliti, kot jo je uprizorila časih ta žival . . .

Tisto leto, ko smo kupili v mestu ovčko, je na koncu naše hiše prvič obrodila mlada hruška. Spomladi je bilo drevesce vse v cvetju, in upali smo, da bo tudi sadu precej, dasiravno je bilo deblo še šibko in veje mladoletne. Čim bolj se je bližalo poletje, tem večje je prihajalo naše začudenje. Hruška je bila nenavadno polna, in sad je bil tako debel, da še nismo videli takega. Prav vsi ljudje so se čudili in izpraševali so našega dedka, kje je dobil tak cepič; samo spomniti se ni mogel več, kdo ga mu je že dal. A kako bi se tudi spominjal, ko jih je imel časih vse polno in ni vedel, kam z njimi . . .

Hruška je bila torej neke posebne vrste, in to je bilo dovolj. Ded je večkrat stopal okrog nje in rad se je pobahal, če so ga mimogredoči kaj izpraševali. „Hm, stara kost tudi ni odveč! Časih pa že še kakšno zadene,“ je odgovoril navadno, če je pogovor nanesel na hruško.

Razumljivo je, da so lepe hruške deci prav posebno dišale. V začetku poletja so že začele zoreti in tedaj so bile vedno v nevarnosti . . .

Okornov Jakec, ki je prvo leto hodil v šolo, se jih kar ni mogel navedati. Kadar je šel po cesti mimo naše hiše, je neprestano gledal v hruško, in gotovo so mu rojile po glavi čudne misli . . .

Nekega popoldne smo sedeli z dedkom pri ulnjaku, ki je stal na drugem koncu hiše kot hruška. Kar zaslišimo na oni strani, kjer je stala hruška, glasno vpitje in tožec jok. Radovedni hitimo gledat, kaj je.

Vsi smo se začeli smejati, ko zagledamo pod hruško Okornovega Jakca. Okrog njega je skakala ovčka in se zaletavala vanj, da je zdaj odletel v hruško, zdaj v zid . . . Jakec joka in hoče bežati, a ovčka mu zastavi pot ter se z glavo tako močno zapodi v mladega junaka, da se zvrne po tleh . . . Potem skoči poredna živalca črezenj in teče, glasno meketaje, malo v stran, da bi se pripravila na nov napad . . .

Ko je Jakec padel po tleh, se mu zvalita iz žepa dve prav debeli hruški . . . Takoj smo vsi vedeli, kaj je bilo. Jakec je trgal hruške, ovčka ga je opazila, in ko je hotel zbežati, je mislila, da beži pred njo — in hajdi za njim! Ni ga pustila naprej, dokler nismo prišli mi in je prijeli. Naredila mu seveda nedolžna živalca ni ničesar, le nagajala mu je in ker je bila vsaj tako močna kot on, se je hotela malo poizkusiti z njim. A siromak se ni utegnil rvati z ovčko, ker jo je hotel popihati na skrivnem . . .

Sedaj pa je prišel dedku v roke. „He, Jakec, kaj pa imaš v žepu, da tako diši ovčki? Gotovo cukrčke, pokaži, pokaži!“

Deček naredi silno kisel obraz. Dedek pa mu vzame iz žepov hruške, ki jih je natrgal.

„Jakec, pa si res tako lačen, da hočeš jesti to zeleno stvar? Zakaj nisi povedal, da trpiš lakoto, dal bi ti bil kruha.“

Jakca je bilo sram in gledal je v tla. Ni si upal pogledati deda.

„Veš kaj, fant? Narediva tako: To-le zelenjad vrzi takoj daleč kam v travo; kadar bodo pa hruške zrele, takrat pa le pridi! Prihranil bom nekaj najlepših zate, da ti ne bo žal za temi zelenimi, ki si jih hotel vzeti svojevoljno . . . Vidiš, še ovčka je vedela, da ni vse v redu, pa bi ti ne vedel? Saj si priden drugače, samo oči imaš malo prehude, oči so lačne, za želo-dec skrbi že mati . . . Zdaj pa le pojdi in zahvali ovčko, da boš dobil zrelih hrušk . . .“

Deček je pometal nezrelo sadje po travi in sramovaje se je stekel proti domu. Ovčka je nekaj časa letela za njim in meketala kot bi se mu posmehovala.

Taka je bila naša ovčka. Še človeka je spoznala, ki ni bil pošten pri delu, in ga izplačala. Jakec si jo je dobro zapomnil in hvaležen ji je bil.

Zaradi njene premetenosti so kmalu poznali našo živalco naokrog. Zvedel je o nji tudi naš striček iz mesta. Ko je nekoč o počitnicah prišel z otroki k nam, je žival vsem tako ugajala, da so jo hoteli na vsak način dobiti od nas.

Vsi smo imeli strica radi, toda ovčko smo mu dali jako težko. Odreči pa mu je skoro nismo mogli, ker smo bili vedno najboljši prijatelji, in nam je stric obljubil, da jo priženejo vselej otroci s seboj, kadar nas pridejo obiskat.

Tako je odšla ovčka od nas. Tolažili smo se samo s tem, da se ji bo pri stričevih gotovo še boljše godilo kot pri nas na kmetih, saj v mestu imajo vsega dovolj, in ovčka bo gotovo jedla, kar se ji bo ljubilo, in radi jo bodo imeli kot pri nas. To nas je tolažilo.

Žalostno je ubožica zameketala, ko so jo zvečer odvedli v mesto. Naš Tonček — prvo leto nosi hlače — pa je začel jokati . . .

„Oh, mama,“ je rekel, „skolo gotovo je ne bom nikdal vec videl.“ In ulile so se mu še obilnejše solze. Komaj smo ga potolažili, obetajoč mu, da pridejo v nedeljo spet stričevi k nam in priženejo tudi ovčko s seboj.

In to se je tudi zgodilo. Hej, kako nam je letela žival naproti, ko nas je ugledala! Skakala je okrog nas in meketala kot bi nam hotela dopovedati, kaj je vse v mestu videla in doživela in kako nas je želela zopet enkrat videti.

Skoro vsako nedeljo pridejo stričevi k nam in z njimi prihaja še vedno ovčka, naše največje veselje. Vedno je še taka kot je bila pri nas: vesela, zabavna in šaljiva, da nikdar takega! Saj je pa tudi lahko! V mestu se ji menda godi najbolje. Dobi vedno solate in druge zelenjave, ki je ne porabijo v kuhinji, otroci pa jo pasejo na vrtu za hišo in ženejo jo tudi iz mesta na travnike. Prav privoščimo to dragi živalci, saj jo imamo vedno rajši zaradi njene ljubeznivosti . . .

Časih v nedeljo vidi ovčko tudi še Okornov Jakec. Kar za kakšen ogel smukne fant! Ne vemo, ali ga je sram ali se boji . . . Nekaj bo že, kar tako ne beži pred njo . . . E, greh vedno malo zbode, četudi se po pokori spomnimo nanj . . . Tako je tudi pri Jakcu.

Hruške pa zoré prav lepo. In dedek pravi, da jih bo Jakec dobil veliko in prav lepih, da bo pomnil, kako ga je ovčka učila nevedé potrpežljivosti in poštenosti . . .

Vrnitev pomladi.

*K nam prišla je mlada deva,
ljubka Vesna zlatolasa,
v halji rožni, dragoceni,
s kito cvetja okrog pasa.*

*Z ljubo Vesno, aj, je prišlo
zaželeno prerojenje,
in povsod se prebudilo
preveselo je življenje.*

*In prišle so z mlado Vesno
v kraje naše pevke ptice;
gnezditi pod hišnim krovom
so začele lastovice.*

*Radostna zveni zdaj pesem
tja po dolu in po bregu,
saj posmrtnice otroci
pojejo veseli snegu.*

Branko Brankovič.